

ДОБРО И ЗЛО

Тук, както и при истината всеки си има свое разбиране за добро и зло. Ако група хора се обособят в една организация с общи интереси, много скоро те намират общ език и постигат споразумение, какво за тях е добро и какво е зло. Ако всеки остане на своите разбирания и не направи необходимия компромис, то групата се разпада, независимо, от желанието за съвместна работа. По тази причина смятам, че е много важно за хората, които се стремят към хармонично съвместно съществуване, да имат единни понятия.

Добро е всичко, което спомага за изграждането и поддържането на всеобщото единство. Зло е всичко, което руши това единство или пречи на неговото съществуване. Една такава перспектива за ценностна система, обикновено стряска на пръв поглед - всеки чувства заплахата за собствената си индивидуалност и правото на свободен избор. Този страх се поражда от илюзията, че някой може да живее отделно от другите хора. А илюзията е следствие липсата на знания за многомерното пространство и процесите на взаимодействие, които обуславят съществуването на всичко. От друга страна, има натрупани предразсъдъци, че е възможно да съществува някакво хармонично единство, изградено чрез насилие. Правото на свободен избор е един от основните закони във Вселената и ако нещо може да съществува трайно, то е само на базата на съзнателно и доброволно направен избор, на взаимна търпимост и любов. Всичко съществуващо престава да съществува, ако в него липсва някой от тези елементи - колкото е по-голяма липсата, толкова е по-краткотрайно съществуването на тази относително самостоятелна цялост. Разрушението е до това ниво, до което се възстановяват посочените принципи.

Следвайки горната логика, прави впечатление, че най-големият източник на зло между хората е човешкият егоизъм. Това човешко качество е основният източник на дисхармония в нисшите светове. Хармонията в световите обуславя равномерното разпределение на богатата. Но човешкият егоизъм нарушава това разпределение и създава всички конфликти на Земята. Поради всеобщата взаимозависимост, всяко действие пораждащо дисхармония (зло) предизвиква следствие. В повечето случаи, следствието не е в резултат на отмъстителност, а е обикновен физически закон - автокорекция на дисхармонията. От масово усвоените от човека енергии, мислите имат най-голям енергиен потенциал. Но тъй като в повечето случаи, не се наблюдават пораженията нанесени от недобронамерени мисли, хората са си изградили илюзията, че мислите им са си само за тях и не засягат никого. А когато се сблъскат с последиците им, в най-добрия случай ги обявяват за случайност, а обичайно се чувстват жертви на нечия зла воля. Тази илюзия пречи на всеки да коригира поведението си. Затова се опитвам доколкото е възможно да внеса повече яснота по въпроса.

В този смисъл, зло е гордостта - противопоставя индивидите един на друг, като същевременно силно ограничава възможните компромиси. Зло е злословието - тиражира злото. Зло е всяко деление и противопоставяне хората по расов, религиозен, полов, национален, професионален или по какъвто и да е друг признак. Много хора ще ми възразят, че това са обективно съществуващи дадености, които не могат да се избегнат. Да, действително, ако разглеждаме

живота като еднократно епизодично събитие. На ако се избавим от тази илюзия и най-после осъзнаем, че животът е вечен и настоящото ни съществуване е епизод от една безкрайна поредица, тогава нещата придобиват съвсем друг смисъл. Никой не може достатъчно обективно да прецени истинската стойност на даден индивид. Настоящият живот е само една роля, която всеки усвоява, с цел да извърши определени промени в себе си. Нито по интелигентността, нито по външния вид, нито по положението в обществото или постиженията в някаква област може да се получи обективна представа за нивото на развитие на една душа. В повечето случаи, недоразвитите хора, постигнали тавана на своите възможности, гледат с презрение на много по-стари в духовно отношение хора, чиято задача не е да разгърнат своите възможности, а да отработят и усъвършенстват качества в обикновеното ежедневие. По тези причини моят съвет е: избягвайте да преценявате хората, отнасяйте се с всички еднакво доброжелателно.

Зло е насилието от всякакъв вид, дори когато смятате, че го правите за нечие добро. Насилието никога не може да роди добро, то лишава от основно право - правото и задължението на свободен и доброволен избор. Дори когато постигнете целта си и успеете да наложите доброто, което сте си поставили за цел, вие сте направили много по-голямо зло като сте внушили, че насилието е нещо нормално, нещо положително. Много е трудно да предвидите в какво ще се изроди това внушение - дори диктаторите налагат диктатурата, защото смятат своето "добро" по-добро от всички останали.

Зло е нереалистичната представа за действителността - огромният брой илюзии изолират все повече и повече всеки човек. Особено вредна е нереалната самооценка. Илюзорното самонадценяване или комплексите за малоценност еднакво възпрепятстват осъзнаването на грешките и възможността за тяхното своевременно отстраняване. Казано е: "По лесно камила ще мине през иглени уши, отколкото богат човек да влезе в Царството Божие" - не се заблуждавайте, че става въпрос само за материални богатства. Всичко, което има висока стойност за вас - емоционални преживявания, знания, духовни и естетически постижения, са вашите богатства, които ви карат ревностно да ги защитавате и ви противопоставят на другите, които не ги ценят като вас. Високото мнение за себе си винаги създава предпоставка да се гледа на хората като нисшестоящи, да се критикуват и осъждат, а това създава атмосфера на взаимно недоверие и дисхармония в междуличностните отношения. Зло е несъобразяването с хода на времето, променливостта на истините и тяхната и относителност.

Постоянно срещана илюзия е, че е възможно злото да бъде избягвано. Хората се опитват да избягват всичко подозрително, живеейки в страх, благодарение на който стават още по-лесни жертви. Всичко това е отново резултат на нереалната самооценка, надценяването на собствените положителни качества и подценяването на недостатъците. Така всеки смята себе си почти за ангел, а всички останали за дяволи. Решаването на този проблем е доста трудно, защото при неразвито философско (абстрактно) мислене е невъзможно да се приемат такива твърдения като: злото е най-добрият учител или за да можеш да се справиш със злото не трябва да бягаш от него, а да го гледаш в очите, за да можеш да изучиш неговите силни и слаби страни. Именно тези идеи раждат твърденията, че злото трябва да се посреща с радост - радостта от новия урок - нали това е смисълът на нашето съществуване. Но повечето хора определят смисъла на съществуването си в

съвсем други посоки и учението за тях се превръща в досадно задължение.

Често пъти хората приемат правото на свободен избор като слободия, да правят всичко, което им скимне. Никой не иска да се съобразява с факта, че повечето прищевки са външни внушения, а останалите са в резултат на собствената ценностна система (собствените недостатъци) - поредната илюзия, че вашите мисли са само ваши. Всеобщото единство, подредеността на битието и законите, които осигуряват това, не допускат в хармонична среда да проникне източник на дисхармония - човек, който няма да се съобразява с околните и правилата на хармонично съжителство. По тази причина хората не могат да осъзнаят други светове освен материалния. След като съзнанието е енергиен диспечер, осъзнаването на един по-висш свят е проникване в него с всички следващи от това последствия. Само за действително доказалия, че трайно е приел и винаги се съобразява с правилата на хармоничното съществуване е възможно постоянното и без посредници осъзнаване на по-фините светове. Всеобщото единство е невъзможно без единоначалието, без действителното, а не илюзорно смирение пред Висшата воля и закони. Смирението е осъзнаването на безкрайната незначителност на личния Аз, в сравнение с Всеобщия организъм и докато всеки смята себе си за по-голяма ценност от всичко останало е невъзможно единението и ползването на всеобщите (неограничени) блага. Затова приемете и запомнете завинаги: всеобщите интереси са много по-важни от собствените. Това е пътят за преодоляване на злото и всички страдания са резултат от вашия принос към дисхармонията.

"Обичайте враговете си!", "Ако ви ударят по едната буза, подложете и другата." Това не са призови да развиете мазохизъм. Това е единственият път, единственият способ да бъде прекъсната веригата причина - следствие. Отговаряйки на злото със зло, само умножавате злото. Илюзия е, че наказвайки злото можете да го намалите. Моля ви, преодолейте страховете си и опитайте с добро, дори това първоначално да са само добри мисли. Никога не забравяйте, че никой не е съвършен на този свят, вие също.